

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A.B.**

skazanego za popełnienie dwóch przestępstw z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 2 k.k.

na posiedzeniu bez udziału stron,

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2025 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa 271/09, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt III K 169/08,

p o s t a n o w i ł:

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 30 września 2009 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 17 czerwca 2009 r., uznający A.B. za winnego popełnienia zbrodni zabójstwa z art. 148 § 1 k.k. i występkę znęcania się ze szczególnym okrucieństwem z art. 207 § 2 k.k. i skazujący go na dwie kary jednostkowe: 25 i 3 lata pozbawienia wolności i orzekający karę łączną 25 lat pozbawienia wolności. Kasacja w sprawie nie została wywiedziona.

A.B. złożył wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie, podnosząc, że sprawcą zbrodni jest zupełnie inna osoba.

W przedmiotowej sprawie dotychczas zapadły dwa postanowienia Sądu Najwyższego w trybie art. 545 § 3 k.p.k.: V KO 75/16 i V KO 34/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia braków formalnych i bez próby ich usunięcia przez wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Ustawodawca w powołanym przepisie określił, że odmowa przyjęcia wniosku nie pochodzącego od podmiotu profesjonalnego, bez wzywania jego autora do usunięcia braków formalnych, winna mieć miejsce, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W judykaturze ugruntowane jest zapatrywanie, że chodzi tu w szczególności o zrezygnowanie przez wnioskodawcę ze wskazania jakiegokolwiek podstawy wznowieniowej i ograniczenie się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. post. SN z 25 września 2015 r., II KO 49/15).

Forsując pogląd, że do śmierci pokrzywdzonej przyczyniła się zupełnie inna osoba, A.B. nie odwołał się w tym zakresie do żadnego nowego dowodu, choćby swobodnego, lub faktu, jak tego wymaga art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Stanowisko skazanego wypadało zatem ocenić jako ewidentnie gołosłowne. W przedmiotowej sprawie żaden z argumentów przedstawionych przez wnioskodawcę nie wskazywał na to, że gdyby w ogóle brać pod uwagę możliwość wznowienia tego prawomocnie zakończonego postępowanie, to rysowałaby się choćby hipotetyczna perspektywa, że w przyszłości zapadłoby orzeczenie całkowicie odmienne od wyroku skazującego A.B..

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej orzeczenia.

[WB]

[a.t]